

и елхови гори. Слънцето бѣше вече на залѣзъ и пж-
тътъ не се виждаше.

— Отче, — каза Григорий, — и тоя день мина,
време е за почивка.

— Не, сине мой, — отвърна Бонифаций, — намъ
ни предстои още пжтъ. Ние трѣбва да отидемъ по-да-
лечъ тая нощъ. Сега е Коледа, и невѣрниците сж се
събрали около „джба на гърма“, джба на бога Торъ.
Трѣбва да отидемъ при тѣхъ. Тѣ вършатъ странни
нѣща и дѣла, които чернятъ душата и отъ които трѣбва
да ги отклонимъ. Защото ние сме изпратени да внесемъ
свѣтлина въ тъмнината. Трѣбва да научимъ нашитѣ
братя да празнуватъ Коледа като насъ.

Пжтниците продължиха нататкъ. Нощта става-
ше все по-тъмна, но скоро луната изплува задъ склона
високо на небето и се спрѣ надъ пжтя. Той лжкату-
шеше, ту се скриваше въ тъмния лабиринтъ на дърве-
тата, ту излизаше на открито, докато най-сетне излѣзе
на една голѣма поляна, на северната частъ на която се
издигаше малкъ хълмъ, увѣнчанъ съ грамаденъ джбъ.

— Тукъ — извика Бонифаций и очитѣ му свѣт-
наха — тукъ е джбътъ на Тора и тукъ кръстътъ на
Христа ще счупи чука на езическия богъ.

На хълма до дървото бѣ запаленъ грамаденъ
огнь и въ полукръгъ около него се бѣха събрали го-
лѣма тълпа хора.

— Това е съборъ на племето — каза единъ отъ
пжтниците. — Всички идолопоклонци сж свикани тукъ.
Тѣ ще принесатъ жертва нѣкого, като пратеникъ на
бога на войната. Ние излагаме живота си на опасностъ,
ако се приближимъ, или най-малко трѣбва да скриемъ
крѣста, ако искаме да се спасимъ отъ смъртъ.

— Не крийте крѣста, — извика Бонифаций, като
дигна тоягата си, — защото азъ именно него дойдохъ
да покажа и да покажа неговата сила.

Групата пжтници се приближи незабелязано до
джба.